

BERTÓK LÁSZLÓ

Melegfront? Hideg?

*Melegfront? Hideg? Vagy csak rosszul feküdt (fordult?)
alvás közben, s beszorult a szivacs a bordái közé,
képtelen visszaszívni, amit az előbb kipréselt magából,
s valaki, aki ilyenkor is ébren van, lekiabált a létra
tetejéről (a rendőrségi helikopterről?, az égből?), hogy
mozduljon már meg, nincsen oxigén? Meghúzódott,
összenyomódott (beleakadt az oszlopba) a gerincvezeték
egyik szála, sötét lett, döglök a villamos, elzsibbadt a
bal válla, karja, mígnem sebbel-lobbal kiszállt az ügyelet,
s megindította az áramszolgáltatást? Mitől az ijedt zihálás,
a nincs-levegő, a vér tétova szivárgása, az agyon átlebbenő
hideg lepedő? A hidegfront azelőtt bizonyíthatón jó hatással
volt rá, órák alatt elintézett összegyűlt, megoldhatatlannak
tetsző, nyomasztó ügyeket, hirtelen jókedvre derült,
verset írt, régi ismerősök köszöntek rá, létra nélkül a tetőn
termett, repülő alkalmatosság nélkül a magasban.
Olyannyira magabiztossá vált, hogy lépten-nyomon
kikotyogta, eldicsekedte a szerencsését (a titkát?),
a számára legfontosabb, s a rá nézve kimondottan hízelgő,
semmiért egészen szerelmet (viszonyt?), amiről (most úgy
gondolja, hogy) bizonyára hallgatnia kellett (illetl) volna...
S talán mert fecsegett, azért a változás (a szakítás?,
a büntetés?), azért, hogy egyik front olyan, mint a másik,
s mindegyik, még a nincs-front is ugyanúgy viselkedik,
ahogy azelőtt a melegfront szokott(?)... Levert, kimerült,
ideges lesz, ritmuszavar, légszomj, álmatlanság,
halálfélelem kínozza, s ahelyett, hogy az éjszakai
fölbredésből bizonyos idő eltelte után visszaaludna,
egyre inkább beleforog a gondolataiba (félelmeibe), s még jó,
ha valamelyik bugyorban véletlenül eszébe jut (bár ezt is
kilocsogta már), hogy a rekeszizma szándékos és ütemes
mozgatásával megpróbálhatja fenékgig teleszívni a tüdejét,*

s ha sikerül visszatartania a levegőt, s lassan engedni ki (s ezt többször meg tudja ismételni), előbb-utóbb kitisztul az agya, egyre bátrabban képzelődhet, tűnődhet, magyarázkodhat, hogy a frontok talán nem is az ő megbízhatatlansága (erkölcsi romlása) miatt keveredtek össze (s talán össze sem keveredtek), csak a tőle mindinkább függetlenedő érzékelőjében (őrző-védő szerveiben?) keletkezett javíthatatlan változás (romlás?, árulás?), s ahelyett, hogy a saját hatáskörükben elintéznék az efféléket, szégyenteljes helyzetbe hozzák, amikor már nemhogy ellenállni, de tapasztalatot szerezni is lehetetlen, hiszen rajtuk kívül semmi (senki), ami (aki) a váratlan támadást jelezné, a védekezés vagy a menekülés szükségességére, lehetőségére, módozataira, s a kibeszélés veszélyeire figyelmeztetné, felkészítené.

Csak közelebb ne

Csak közelebb ne, csak ott tartani, ahol éppen van, a pajzsa (a fegyverei) mögött, a saját bilincseiben, miképpen te is maradsz (maradnál) a magadéban, ha meg elmozdul, akkor ugyanarra és ugyanannyit mozdulni el, amerre és amennyit ő, figyelni folyton a rezzenéseit, a szándékait, s ha mégis sikerülne közelebb kerülnie, netán veszélyes közelségbe hozzád, akkor megfeszülni, sündisznó-állásba merevedni, maximumra kapcsolni (ha működik még) az állítólagos sugárzásodat, hogy mielőtt erővel, kénye-kedvére és végérvényesen bármit is megtenne veled, csekélyke nem várt kellemetlenséget okozz neki (késsen csak le az aznapi teájáról, piszkálgassa a szájpadrólása fúródott tüskéket, borogassa a sajtó hátsó felét, lássa be, hogy ha veled próbálkozik, neki is változnia kell)... csak csendben maradni, amíg

*rendet nem raksz magadban, vagy úgy nem
érezed, hogy tőled függetlenül rend lett, sőt, akkor is,
mert rögtön észreveszi a maradék bizonytalanságot,
az árulkodó kényszerűséget (készületlenséget),
az idő előtti kibuggyanást, a gyengeséget,
s mivelhogy te is tudod, hogy észrevette,
még zavarodottabb, kiszolgáltatottabb leszel,
még közelebb jutsz ahhoz az állapothoz, amikor
várod már (szinte kikényszeríted), hogy üssön le,
taposson meg, tiporjon a földre, hogy többé ne is
legyél, mert nem is akarsz lenni már, mert
szégyelled, hogy vagy, s hogy eddig voltál, s
oda leskelődsz (kívánczol?, igyekszel?), ahol
ő van, ahol végképp benne, a legyőződben
leszel immár ... csak tudni s várni, hogy ami
se tegnap, se tegnapelőtt, se ma (eddig a percig)
nem történt meg, az a következő percben, vagy
holnap, vagy holnapután, bármikor megtörténhet...
csak emlékezni és képzelegni, hogy mi lett (lehetett)
volna (mi lenne), ha minden, vagy legalábbis a
legfontosabb dolgok (például a születésed)
másként (máshol, más időben) történtek volna,
vagy meg sem történtek volna veled...*